

Братство

Богуна

ДУХ! ВОЛЯ!

БОРОТЬБА!

2 стор.
Славетний шлях довжиною у півтора року

3 стор.
Без гуманітарного "коридору" на війні не обійтись

4 стор.
Як стати стійким і бути невразливим

А РОЗПОВІСТІ "БЛАТНОМУ" справді є про що ...

Наш співрозмовник – гартований на війні чоловік із псевдо, яке зовсім неважко запам'ятати – "Блатной". Зазвичай ми запитуємо у своїх співрозмовників про суть чи значення їх "бойового" імені. Але у ситуації із "Блатним" – не стали цього робити. Адже куди цікавіше було почути його думки та аргументи, що стосувалися порівняння умов служби (або ж бойової "філософії") у двох батальйонах нашої бригади : спочатку у батальйоні "Дике поле", а тепер – у батальйоні "Гайдамаки". Нинішня посада головного сержанта і командира штабної роти наче зобов'язує нашого респондента – співрозмовника до відповіді на будь – яке запитання. Власне, так воно й вийшло, бо "Блатной" дуже детально і точно "розклав" відмінності у ситуації на Харківщині між вереснем 2022-го року, коли наша бригада стрімко наступала, і нинішнім "моментом" у ході контрнаступу ЗСУ. Цікавою, або ж навіть у чомусь захоплюючою, видалась розповідь від "Блатного" про бої під Лиманом та Куп'янськом. Не менш цікавими видаються і спогади "Блатного" і про бойовий шлях батальйону "Гайдамаки" упродовж минулого року війни. Про все це і дещо про деталі, про зміни у тактиці противника , а також – про особисту мотивацію свого нинішнього військового життя "Блатной" розповість нам у наступному виході "Братства Богуна"

ПОЛКОВНИК ОЛЕГ УМІНСЬКИЙ: "ДЛЯ НАС ЦЕ ВИЗНАЧНА ПОДІЯ І ВОДНОЧАС – СЛАВЕТНИЙ РУБІЖ"

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ВОЛОДИМИР ЗЕЛЕНСЬКИЙ ВРУЧАЄ БОЙОВИЙ ПРАПОР КОМАНДИРУ 1-ї ОКРЕМОЇ БРИГАДИ СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ІМ. ІВАНА БОГУНА ПОЛКОВНИКУ ОЛЕГУ УМІНСЬКОМУ

У минулому виході газети "Братство Богуна" ми повідомляли про те, що 1 жовтня 2023-го року Перша окрема бригада спеціального призначення ім. Івана Богуна отримала свій бойовий прапор. В урочистій обстановці відзначення Дня захисників і захисниць України, на території Національного історико – архітектурного музею "Київська фортеця" командир бригади полковнику Олегу Умінському бойове знамено вручив Президент України Володимир Зеленський.

Сьогодні полковник О.Ф.Умінський – наш співрозмовник, який розповідає про півторарічний період історії та бойового шляху бригади, який розпочався від 4 березня 2023-го року.

– Отже, пане полковнику, Перша окрема бригада спеціального призначення імені Івана Богуна 1 жовтня стала ще одним підрозділом ЗСУ, який привселюдно, в урочистій обстановці отримав з рук керівника держави бойовий прапор, як символ честі, доблесті та слави. В Україні поки що мало інформації про бойові частини, які обороняють нашу землю і водночас розпочинають очищати територію нашої держави від агресора. Тому перше питання до вас стосуватиметься початків та першовитоків історії бригади імені Івана Богуна.

– Якщо коротко і лаконічно, то все розпочалося із Директиви Головнокомандувача Збройних Сил України від 4 березня 2022-го року, яка стосувалася конкретних кроків якнайшвидшої розбудови ЗСУ в 2022-му році. Одним із пунктів цього документу було передбачено утворення Першої окремої бригади спеціального призначення, формування якої мало розпочатися на базі Житомирського обласного територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Командиром бригади було призначено мене і мені, звісно ж, було доручено займатися більшістю питань у ході створення усіх її підрозділів.

– В умовах воєнного часу про командири бригад ЗСУ загалом відомо дуже небагато. Тому було б цікаво почути про основні віхи вашого життєвого шляху перед тим, як у вашому житті з'явилася така почесна, і дуже відповідальна посада?

– Я – корінний житомирянин і народився у місті над Тереревою у 1971-му році. З дитинства мріяв про військову професію і в 1993-му році отримав погони лейтенанта після навчання у військовому училищі. Тоді ж, знову ж таки, у Житомирі, розпочав службу на командирських посадах у 95-му навчальному центрі аеромобільних військ України. Пізніше на базі Центру була створена тепер усім відома 95-а окрема десантно-штурмова бригада ЗСУ. Під час служби у її рядах брав участь у миротворчих операціях на території колишньої Федеративної республіки Югославії у 1999-му році, а згодом, у 2003/2004 роках – на території Іракської республіки. У 2005-му році звільнився із рядів ЗСУ. Тоді ж взяв

участь у створенні громадської організації "КУПОЛ", що об'єднала військовослужбовців-ветеранів десантних військ, які довірили мені бути її головою. Далі свої "університети" на ниві громадської роботи проходив у складі Громадської ради при Житомирській обласній державній адміністрації. Із 2010-го по 2013-й рік очолював Громадську раду і одночасно навчався в Національній Академії державного управління, диплом якої отримав у 2014-му році. Із 2013 по 2022-й рік – завідувач Житомирського відділення Київського Науково-Дослідного інституту судових експертиз, а з 24 лютого 2022 року разом зі своїми побратимами із "Куполу" пішли добровольцями на захист України. А вже 4-го березня був призначений командиром нашої бригади і приступив до її формування.

– Чимало підрозділів ЗСУ нині носять імена славних полководців, героїв-лицарів визвольної боротьби українського народу. Ваша бригада удостоєна честі носити ім'я Івана Богуна. Як це сталося?

– Переконали у тому, що носити ім'я Івана Богуна прагнули б багато підрозділів ЗСУ, які шанують і знають справді звияжну історію нашої національно-визвольної боротьби і людей, які стояли біля витоків традицій українського війська та української державності. Бути богунцем, то велика честь, яку ми сьогодні примножуємо нашою ратною працею у боротьбі з ненавистим агресором. А пропозиція назвати бригаду іменем Івана Богуна була висловлена мною під час співбесіди із Головнокомандуючим ЗСУ генералом Валерієм Залужним, яку він тут же погодив і затвердив. Практично одразу ж було розроблено шеврон і Положення про присвоєння імені Івана Богуна Першій окремій бригаді спеціального призначення.

– Отже, бойовий шлях бригади імені Івана Богуна розпочався одразу ж після початку процесу її формування. Тобто у березні минулого року?

– Ми формувалися, як кажуть, на марші і вже 13 березня 2022-го року підрозділи нашого 1-го батальйону спеціального призначення виконували бойове завдання поблизу Високопілля, що на Херсонщині. При цьому бригада починає формувати свій 3-й батальйон, а 2-й окремий ба-

тальйон спецпризначення із 23 березня 2022-го року висунувся для виконання бойових завдань в ОУВ "Сіверськ". Ще за тиждень воїни – богунці цього підрозділу відзначилися у ході визволення сіл Шестовиця, Мажугівка, Андріївка, Червоне, Дніпровське у Чернігівській області. У травні бойові завдання виконували бійці 1-го окремого батальйону спецпризначення, які визволяли село Миколаївку на Херсонщині. Із 1 червня у складі нашої бригади з'являється батальйон матеріально – технічного забезпечення, а 24 серпня склад Першої окремої бригади спеціального призначення поповнився гаубично – самохідним артилерійським дивізіоном.

– Це якраз той артилерійський підрозділ, який має на озброєнні славнозвісні українські самохідні артилерійські установки "Богдана" 155-міліметрового калібру?

– Саме так. Слід зауважити, що якраз воїни нашої бригади допомогли колективу одного із оборонних підприємств зберегти щойно створену для серійного виробництва самохідно-артилерійську установку "Богдана". І коли "Богдана" стала надходити до підрозділів ЗСУ, то перший гаубично-самохідний артдивізіон із "Богдан" був створений якраз у складі богунської бригади. Тут же САУ "Богдана" продемонструвала свою могутню силу під час операції з визволення острова Зміїний, а потім і під час наступу під Херсоном, коли "Богдани" завдали значних ушкоджень по Антонівському мосту. І сьогодні наші воїни-артилеристи наводять жаж на позиції ворога своїми влучними вогневищими враженнями.

– Рівно рік тому Перша окрема бригада спеціального призначення ім. Івана Богуна була у складі ударного угруповання ЗСУ, яке за три тижні буквально змело оборонні позиції рашистів і визволило фактично всю територію Харківської області.

– Зрозуміло, вирішити подібне завдання було доручено підрозділам із навичками проведення блискавичних штурмових операцій. Начебто знамениті російські укріплення із помпезними назвами "москва" і "пітер", які вважалися невідступними, протрималися під ударами наших підрозділів всього лише три дні. Далі воїни нашої бригади визволяли селища Щурівку, Нову Гусарівку, Байрак, Вільхуватку, міста Балаклію та Куп'янськ. Ще за два тижні один із підрозділів нашої бригади брав участь у штурмі та визволенні села Білогорівки. Із грудня 2022-го року частини та підрозділи Першої окремої бригади спецпризначення виконували завдання у районі селища Красна Гора в Донецькій області та села Червонопіпівка Луганської області. Під час загострення ситуації навколо міста Кривий Ріг саме підрозділи нашої бригади вдало

протидіяли ворожому наступу на місто. Громадськість міста, висловлюючи вдячність нашим воїнам, висловила ініціативу перейменувати парк імені Суворова в честь Першої окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна. Під час масштабної операції ЗСУ із визволення Херсонщини воїни-богунці відзначилися у боях за населені пункти Бериславського району. Мешканці сіл Іванівка, Трудолобівка, Високопілля, Тополине, Зміївка, Шляхове, Новознесенське, Дудчани, Кочкарівка, Новоградівка, Трифонівка та інших сіл району (всього 33 населених пункти Бериславського району) і досі згадують із вдячністю якраз підрозділи визволителів із бригади імені Івана Богуна.

– 1 жовтня 2023-го року бригада імені Богуна отримувала із рук Президента України свій бойовий прапор. Як це було і якою була реакція особового складу бригади на таку подію?

– Урочистості з нагоди вручення бойових знамен проходив на очах усієї України. Телебачення у режимі прямого ефіру демонструвало цю подію фактично для усього світу, бо сьогодні справді увесь світ уважно стежить за подіями в Україні. Щодо самої церемонії вручення бойового знамена бригади, то мені випала честь отримати його із рук верховного Головнокомандувача Володимира Зеленського. Далі знамено бригади і його командира супроводжувала почесна група прапоросносців із числа військовослужбовців нашої бригади. Зрозуміло, що той день насправді виявився для нашої бригади подвійним святом. Уявіть собі, за час від березня 2022-го року понад двісті воїнів Першої окремої бригади спецпризначення ім. Івана Богуна були відзначені високими державними нагородами. І сам факт вручення бригаді бойового прапору став потужною колективною нагородою для кожного, хто носить шеврон із емблемою воїна-богунця. До всього хочу зауважити, що ця подія мала неабиякий вплив на всю спільноту богунців, яка нині об'єднує підрозділи нашої бригади із колективом вихованців та педагогів Київського військового ліцею імені Івана Богуна. Ми видаємо газету "Братство Богуна", створили і насичуємо інформативними матеріалами наш Інтернет-сайт, маємо власний Telegram – канал і сторінку у мережі Facebook. Ми дуже серйозно, на рівні наукових підходів, ставимося до процесу відродження найславніших традицій українського війська. Ми вперто і завзято боремося за повне визволення нашої української землі з-під окупації ненависного, підлого і підступного ворога. Але ми впевнені, переконали і свято віримо у нашу Перемогу. Тож, Слава Україні! І, смерть ворогам!

НА ПОЗИЦІЯХ В СЕРЕБРЯНСЬКОМУ ЛІСІ. ЛИПЕНЬ 2023 РОКУ

Два кілометри пішки по гравію і піску – і ти в Україні

6 серпня 2023 року Мінреінтеграції України офіційно заявило: в Сумській області працює контрольно-пропускний пункт "Колотилівка – Покровка" (Селище Колотилівка знаходиться в Белгородській області росії. Покровка – в Сумській. Від КПП до Сум майже 60 кілометрів).

Через нього громадяни України можуть легально й відносно безпечно повернутися додому з росії та окупованих територій. КПП між Белгородською та Сумською областями працював і раніше – люди дізнавались про нього завдяки сарафанному радіо. Аналогічний коридор зараз діє між Брестською областю Білорусі й Волинською Україною. Прикордонна служба не розкриває, скільки саме українців вже повернулося через Покровку – росіяни сліdkують за такими заявами й ускладнюють людям цей шлях, особливо дітям. Відомо лише, що з 24 лютого 2022 року з окупованих територій на підконтрольній Україні загалом повернулися понад 25 тисяч людей. Це дуже різні люди. Одні з них ненавидять псевдореспубліки (ДНР і ЛНР) і прямують до Європи, інші вимушені весь час курсувати через кордон, бо в окупації залишилися їх родичі, що потребують допомоги. Гуманітарний "коридор", окрім переходу для цивільних, працює на обмін полоненими, тому фотографувати там здебільшого заборонено. Найчастіше люди, які долають так званий "пункт пропуску" просять не називати їхніх справжніх імен і не знімати їх на фото.

Дорога від російського КПП "Колотилівка" до кордону має лише один напрямок руху – в Україну. Росіяни не пропускають автомобілів, тому майже два кілометри асфальту, гравію й піску між Колотилівкою і місцем, де людей з українського боку зустрічає автобус, усі долають пішки.

Після перетину кордону, людей автобусами везуть до місця, де їх перевіряють українські спецслужби. Це багатогодинні черги, тому навесні 2023 року там відкрили пункт допомоги "Атмосфера", де можна відпочити. Там є кухня, дитяча й кілька кімнат з ліжками. Після того як люди проходять перевірку українських спецслужб, вони виходять у темряву, де припарковані мікроавтобуси з написами "Евакуація".

У месенджерах є достатньо інформації про рейси через Колотилівку, але багато хто користується оголошеннями, які можна віднайти у багатьох окупованих "рашистами" містах: наприклад, "Донецьк – Київ через Суми, безпечний маршрут". Тоді треба подбати про гроші, бо транспортні послуги у таких "рейсах" дуже дорогі. Для багатьох людей, які пробують потрапити в Україну, Суми чи Київ – лише точка на шляху на Захід. У пункті допомоги чимало матерів із дітьми-підлітками. Жінки рятують їх від російської школи, громадянства і взагалі від "руського міру".

З 23 липня по 5 серпня 2023 року росія не пропускала людей через гуманітарний коридор. У волонтерів з "Атмосфери" є пояснення: виїжджало забагато дітей, росія хоче лишити їх собі.

Як мінімізувати наслідки перебування на війні та зберегти родину

Програма відновлення після бойових дій була розроблена і запрацювала завдяки тим, хто сам пройшов пекло війни та розумів її трагічні наслідки, як для самих військових, так і для суспільства в цілому. Центр із психологічної реабілітації військовослужбовців, які пройшли пекло війни, працює також на базі одного із санаторіїв Харківщини.

Наразі головною проблемою є брак коштів, тож поки що кількість воїнів, яким допомагають тут відновити босдатність та вчать правильно повертатися з війни, надзвичайно мала порівняно з потребами.

Ну, а про те, що допомагає відновлювати психологічну стійкість військових розповідають військові психологи, які лікують поранені душі наших воїнів у центрі реабілітації на Десні.

Незважаючи на те, що в центрі реабілітації працюють саме військові психологи, навіть їм буває нелегко прожитися через захисну броню людини, яка щойно з фронту? Наскільки скептично вони налаштовані щодо психологічної допомоги? Військовий психолог, молодший лейтенант Михайло Свириденко каже, що зазвичай військові, які приїжджають безпосередньо із зони бойових дій, самі просять допомоги психолога. Адже людина перебуває у так званому нересурсному, або ж навіть у розбитому стані. Воїн розуміє, що потрібна допомога, а ділитися наболілим із першим зустрічним не будеш, тож звертається до психолога. Для багатьох це як ковток свіжого повітря.

Якщо ж після виходу з бойових позицій минув деякий час, то військові можуть доволі скептично ставитися до психологічної допомоги. До прикладу, у реабілітаційному центрі в Чернігівській області ("Десна") головним чином перебувають люди, які місяць чи два, як залишили поле бою. Перші дні вони закриті. Тож психологи самостійно і на власний розсуд обирають час і місце, аби підійти до таких людей і (найкраще) у неформальній обстановці завести розмову. Таким чином і реалізується так званий "індивідуальний підхід", що призводить до бажаного результату: військовий поступово розкривається. Психологи наголошують, що індивідуальні бесіди є надважливою річчю. Здебільшого це активне слухання: коли людина виговорюється, виплескує все, їй стає набагато легше. Трапляються й ті, хто пережив російський полон. Це один із найважчих досвідів. Їх потрібно вислухати, головне – не торкатися перенесеної травми. Для того, щоби працювати з травмою, потрібен певний час, а зачепити її необачно – небезпечна річ.

Серед військових поширена думка, що зрозуміти їх може лише людина, яка теж воювала. Часто пацієнти, які погоджуються пройти курс фізичної реабілітації, запитують у психологів (в принципі – у кожного зі своїх співрозмовників) "А ти там був?". Таким чином вони хочуть збагнути, зможе психолог зрозуміти їх, чи ні. У такій ситуації бажано навести такий приклад: якщо людина зламала ногу, вона ж не буде обирати хірурга, який теж ламав ногу? Зазвичай такий підхід допомагає.

Що є найважчим у роботі психолога із людьми, які пройшли фронтове пекло? Здебільшого і найчастіше – це індивідуальні бесіди. Вони забирають найбільше сил, адже історії бувають різні. Це найтяжче. Ти починаєш співпереживати, а потрібно тримати ногу "на лінії" і не заступати за межу. Адже, щоб дати людині енергії, психолог чи будь-хто інший, хто хоче чимось зарадити ветеранським бідам чи стражданням, повинні самі її мати, бути в ресурсі. Відновити психологічний ресурс допомагають прості речі – більярд, настільний теніс, спортзал, те, що цікавить, можливо – захоплює і надає сил.

Загалом, розуміючи проблему і намагаючись її вирішити, не варто впадати у іншу крайність, коли нас лякають тотально поширеним у ветеранському середовищі ПТСР (посттравматичний стресовий розлад) з усіма трагічними у таких випадках наслідками самогубств, психопатичних розладів і т.п. ПТСР формується (виникає) у досить невеличкій частині військових. Тому казати, що ПТСР – це тотальне явище, невірно. Приблизно третина воїнів, які витримали випробування перебуванням "на нулі", буде мати певні гострі стресові реакції. Втім, лише приблизно у 10% воїнів ПТСР розвинеться як психіатричний діагноз, коли пацієнту знадобиться фармакологічна допомога.

Порушення сну, нічні жахи, зміна характеру, темпераменту... Колись людина любила компанії, а тепер почала закриватися в собі, надмірне вживання алкоголю – це все симптоми гострих стресових реакцій. Такі реакції – це нормально для людини, яка пережила війну. Можуть спостерігатися флешбеки (спогади про травматичні події, які, здається, відбуваються зараз) з відривом від реальності, коли людина не розуміє, що відбувається насправді. Коли спрацьовують певні тригери, які врятували воїну життя на фронті, а мозок ще не встиг перебудуватися на мирне життя, він реагує так само, як реагував на війні. Тригером може стати будь-яка деталь, що нагадує про травматичний досвід, – наприклад, звук чи запах.

З часом (буквально за рік -два) все це минає, мозок зцілює себе сам. Порада – дати час і потерпіти. Існує певний період адаптації. Наприклад, вчора військовий був ще на фронті, а сьогодні приїхав у центр реабілітації, зняв форму і переодягнувся в

цивільне. Були випадки, коли воїни казали, що їм некомфортно без форми. І це зрозуміло, адже мозок не може так швидко перебудуватися, це потребує певного часу. Якщо ж неприємні симптоми стають інтенсивнішими, необхідно звертатися за професійною допомогою.

Як підсумок, можна говорити, що про ПТСР у військового ми можемо говорити лише через півроку після повернення з війни. До цього часу – це гострі стресові реакції, які є нормою і в більшості випадків з часом минають. У якості певної профілактики і загалом з метою дієвості процесу психологічної реабілітації ветеранів-фронтовиків, слід мотивувати наших захисників, нагадуючи про їхні інтереси довоєнної пори.

У багатьох військових є відчуття провини. Наприклад, хтось із товаришів загинув, а вони живі. Це так званий синдром того, хто вижив. Формується також завищене почуття справедливості. Проблеми зі сном. З усім цим психологи сьогодні вміють і спроможні працювати. Є певні техніки саморегуляції, терапевтичні методики, призначені для того, щоб людина спала якісно і краще відновлювалася.

На жаль, війна зруйнувала чимало сімей. Стосунки на відстані важко підтримувати. А коли рідна людина повертається з бойових дій у коротку відпустку додому, то довгоочікувана зустріч, буває, призводить до непорозумінь, сварок, а подекуди – доходить до розлучень. Що допомагає зберегти добрі стосунки в родині?

Дружини мають розуміти, що їхні чоловіки – військові, багато про що по телефону говорити не можна. На війні мало чудового, щоб ділитися... Іноді взагалі немає настрою, людина не хоче спілкуватися, вона потребує тиші й це – нормально.

Головне – близькі військового мають розуміти процеси, які відбуваються з людиною на війні, чому вона змінюється. Інстинкти, які допомагали виживати під час бою, у мирному житті можуть лякати оточуючих. Тож знадобиться витримка – мозок сам себе зцілює, це найкращі ліки, але для цього потрібен час.

ЛІЦЕЇСТИ ВИГОЛОСИЛИ КЛЯТВУ

14 жовтня 2023-го року, вихованці Київського військового лицю імені Івана Богуна урочисто виголосили Клятву лицейства. Величезна маса людей (в основному – батьківська аудиторія) прийшла того дня на урочистості з нагоди виголошення та складання Клятви лицейства.

Як завжди, на урочистості до першокурсників-лицейців, прийшов перший заступник міністра оборони України генерал – лейтенант Олександр Павлюк. А привітальне слово першокурсникам – новачкам виголосив начальник Національного університету оборони генерал-полковник Михайло Коваль. Відтепер (із нового навчального року) Київський військовий лі-

цей став структурним підрозділом Національного університету оборони, тож у генерал-полковника М. В.Ковалю додалося підопічних, які якраз і потребують особливої уваги.

Цьогоріч стіни навчального закладу поповнили понад 300 лицейців, серед яких майже три десятки дівчат. Батьки близько сорока першокурсників наразі виконують бойові завдання із відсічі російського агресора у складі Сил оборони України. Одинадцять лицейців – діти військовослужбовців, які загинули, обороняючи Батьківщину від ворога.

Сумлінно освоювати військову науку, аби стати гідними нащадками українських захисників та захисниць, продовжувачами славетних героїчних військових традицій й подвигів побажали першокурсникам Герою України заступник начальника Націо-

нального університету оборони України генерал-майор Ігор Гордійчук, начальник Київського військового лицю полковник Євген Камалов, військовий капелан отець Максим, який також благословив юнаків та дівчат на навчання. Також їх поздоровили батьки та поважні гості.

Механізми трансформації та духовного падіння людей – застереження предків

Питання, яке завжди турбувало людство на Землі, стосується духовної стійкості кожного з людей, міцності світоглядних знань і волі – запоруки виконання закону Творця та правил Прави. Бо лишень духовна стійкість дозволяла людині тримати високі ірійні рівні, берегти душу, рухатись до Прави. По завершенню земного явлення така людина отримувала перспективу духовної реанкернації (реінкарнації) – вічного життя душі.

Наші предки, носії давнього православного світогляду, Отці Рахмани та Характерники, знали, що руйнуючою силою духовної стійкості та міцного польового зв'язку з Родом та Правую (такий зветься свідомістю), є духовне падіння – втрата ємності полів душі, розмивання основ свідомості, пониження ірійних рівнів, наближення душі до Брами світлого людства, з перспективою падіння за неї, і як результат завершення буття душі (дивись схему Світлого Ірїю у статті "ДУХОВНІ ПРОВІДНИКИ ВСЕЛЕНСЬКОГО ЛЮДСТВА").

УКРАЇНЬСЬКА ШЛЯХТА – ДУХОВНО ПАДШЕ ПРАВОСЛАВНЕ СТАРШИНСТВО

Щоб зрозуміти, чому виникають такі негативні трансформації та зміни, варто переглянути інформацію про єство людини та захист такого, про роль світогляду Творця в житті світлих душею людей. Така інформація є у статтях, які можна знайти в інтернеті:

- "ДАВНЄ ВЧЕННЯ ПРО ЄСТВО ЛЮДИНИ";
- "ПРО ДУХОВНИЙ ЗАХИСТ ЄСТВА ЛЮДИНИ";
- "ДУХОВНІ ПРОВІДНИКИ ВСЕЛЕНСЬКОГО ЛЮДСТВА";
- "МАЙБУТНЄ ЛЮДСТВА – У СВИТОГЛЯДНІЙ ЄДНОСТІ".

Варто зазначити, що ослаблену волю, яка веде до зниження ємності полів людської душі, до згортання зв'язку з Правую і своїм Родом (свідомості), пониження ірійних рівнів людини, православні духівники минулого називали **слабкодухістю**.

Рахмани знали, що слово **ВОЛЯ** – це абривіатура, яка означає: Вишнім Отцем Любимях **Я**.

В образному значенні, воля – це польовий (програмний) замок душі, важливий центр, яким керує сама людина. В стані міцності він гарантує чистоту та

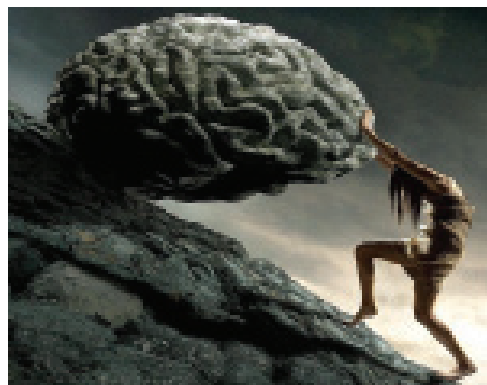
неушкодженість світлої душі, захищає найцінніше для людини.

Натомість відкрита до нечистого, до приземленого, розхристана воля – це шлях до польового обезсилення, до втрати ірійних рівнів.

Воля, як дарована Творцем система польового захисту, дає її носіям найвищу степінь свободи, захищаючи від впливу нечистивого, від агресивного входження в душу людини низьких вібрацій, спокусливих, ядливих, руйнівних ідей представників темної яви.

Але чи варто повсякчас користуватись волею, як захистом душі?

Предки знали: незначна по часу втрата волі в умовах боротьби **добра і зла, світлого і темного, світогляду і ідеологій** – це ослаблення та руйнування системи духовного захисту, занесення в душу, а далі дух і атман, того, що послаблює і руйнує поля людини, обезсилює енергетичні канали і центри, знищує енергетику єства людини.

НАЙВАЖЧЕ ДЛЯ ЛЮДИНИ ЯВЛЕНОЇ – ЦЕ ДУХОВНА БОРОТЬБА З СОБОЮ, УКРІПЛЕННЯ ВОЛІ

Наростаюча слабкодухість з часом стимулює ірїєне падіння, через яке різко просідає заряд **атману** людини, іноді до значень 2,0% – 0,1% від норми.

У такому стані перестають функціонувати і численні керуючі програми духу людини, які зветься імунітетом (імунітет – система саморегуляції організму), іноді до 98,0% – 99,9% таких!

Перестають діяти і численні польові центри систем єства (їх до 300 шт.) та енергетичні канали між такими (їх до 7 тисяч).

Людина починає відчувати різку дизгармонію, а далі і безсилля та хворобливість. Швидко приходить відчуття недугу (недуху).

У цей час в найслабших місцях тіла зароджуються програми – зародки **хронічних хвороб**.

Православні Отці минулого знали – всі недуги починаються з занедбання щоденної **духовної гігієни**, відкидання критичної **самооцінки** свого щоденного духовного стану, відмови від очищення та каяття за порушення правил Прави, від подячності за духовне кормління.

У наслідок цього поступово відбувається малопомітне **накопичення** духовного бруду – низькоірїєних приземлених програм в єстві людини рівнів від +0 до +7. Зростає можливість впливу нечистого на позбавлених духовної гігієни людей через:

- прийняття ними окремих ідеологічних позицій нелюдів, які суперечать Праві;
- наростання у них відчуття жалістливості до нелюдів, що є допомогою темній яві;
- ігнорування ними сигналів Прави, які приходять у снах, видіннях, знаках.

Православні Отці минулого, Рахмани та Характерники добре знали, що менш важливим у процесі духовного падіння людей є зниження інтересу до оцінок власних дій з боку сил Прави і духовного Роду (вимикання свідомості, байдужість до стану власного ірїєного рівня).

В таких умовах увага людини поступово концентрується на **егоїстичному**, на негативних емоціях, на приземлених мирських переживаннях, які відкидають праведне та Боже.

ВИХОВАННЯ ВОЛІ ЧЕРЕЗ УДОСКОНАЛЕННЯ – ЗАПОРУКА ДУХОВНОЇ СТИЙКОСТІ ЛЮДИНИ

Докази сказаному знаходимо у подіях 16-18 століть на українських землях, які мають нам бути уроком.

У той час численна українська **старшина**, яка була кістяком суспільства, через внутрішні і зовнішні причини, через неконтрольовану слабкодухість, ласо поглядаючи на громадське, опираючись на ідеологічне чужинське та приземлене, духовно впала.

Скотившись до світоглядної нестійкості, спокусившись оманливим статусом **шляхти** (від поняття "ях"), вона зрадила православний світогляд, а з ним і всій народ та його державність.

Тут варто нагадати, що найвищі шляхтичі, так звані **магнати** – це очільники окультних об'єднань шляхти, найвищі чорні маги темних ритуальних організацій католицького штибу.

Зрадливий шляхті дуже кортіло привласнити майно Української держави (фортеці, замки, міста, села, лани, ліси), здійснити закріпачення власного народу, перетворити вільних людей на рабів, збагатившись у агресивний спосіб за допомогою іноземних загарбників.

Таким намірам протистояли вільні душею Рахмани та Характерники, незрадлива старшина, яка об'єднувалася навколо давнього слов'янського Бусівського Роду – **роду Івана Богуна**.

Саме через таку незрадливість давній православний світогляд найдовше діяв там, де перебувало Рахманство і Характерництво, де були носії давніх православних знань, де були ті, хто шанував Праву і Творця.

В Україні 17 століття такими регіонами найдовше залишалися – Центральна Волинь (**Роксолань** з її структурою), Подніпров'я та Запоріжжя (військові бази Характерників).

Про це читайте у статті "ПОЯВА ХАРАКТЕРНИКІВ ТА ВИНИКНЕННЯ ХАРАКТЕРНИЦТВА: ПРО МИНУЛЕ ДУХОВНИХ ВОЇНІВ-РАХМАНІВ".

Але незважаючи на боротьбу незрадливої старшини, у 18 столітті дії світоглядних зрадників (шляхти, магнатів, гетьманів) сприяли повному захопленню українських земель сусідніми імперіями (Габсбургів та Московії – надалі Російської імперії).

У наслідок цього було **зупинено** процес православного просвітництва – основи українського вольнолюбства та величі українського духу.

РАХМАНИ ЗНАЛИ: ВОЛЬОВА ЛЮДИНА – ДУХОВНО НЕВРАЗЛИВА ДЛЯ НЕЛЮДСЬКОГО ТА ТЕМНОГО

То які висновки маємо зробити з викладеного вище?

Такі висновки прості та націлені на загартування вольових якостей людини, на бажання бути духовно стійкими та справедливими. Вони такі:

1. *Без розвитку та удосконалення волі людини, формування і збереження нею високої духовності, високих ірїєних рівнів, є неможливим;*
2. *Духовне падіння людини виникає у наслідок занедбання нею щоденної духовної гігієни, припинення молитовного очищення низькоірїєного, приземленого, не вповні людського;*
3. *Неконтрольоване накопичення духовного бруду в єстві людини вбиває волю, породжує слабкодухість, забирає сили до опору перед темним, веде до недугів та хвороб;*
4. *Досвід предків, Рахманів та Характерників, говорить про головне – волю треба берегти та захищати, не спокушаючись оманливими спокусами низькоірїєного.*

І на завершення. Вольові якості людини – це **самоконтроль** різних по значенню духовних впливів на власне єство, сприйняття лиш того, що відповідає Закону Творця та правилам Прави.

Відсутність самоконтролю – це порушена воля, яка як полоний замок пропускає в єство людини, її душу, низькі приземлені вібрації. У результаті – душа людини перестає відповідати високим духовним рівням та брудниться. Душа ірїєно падає, а тіло починає хворіти.

Знаючи це – варто подумати: чи безпечно бути безвольним і духовно ослабленим?

А може варто намагатись духовною гігієною формувати міцну волю?

Як вважаєте?

Підготував **Валентин ДЕМ'ЯНОВ**

